

Centrum och periferi i Guds handlande - sönd e Nyår Årg 3

Centrum och periferi i Guds handlande Pilgrimsvännerna, Maria, Josef och all deras släkt och bekanta från Nasaret följde påsktraditionen och drog iväg på heliga veckor till Jerusalem. Så lång tid måste det ha tagit, 15 mila vandringen inräknad. I denna rörelse hamnar man i centrum för hela gruppen, men inte nödvändigtvis i centrum för Guds handlande. Gud finns i traditionen, den kom ju från Torah och Gud själv, men det fanns det som var viktigare, som den 12-årige pojken Jesus uttrycker: ”en tois tou patros mou” på grekiska enligt Lukas: Min Faders angelägenheter! Jesus var tvungen att kontra på Marias förebråelse: Visste ni inte att det som tillhör Gud är viktigare?! Nu var det inte templet i sig som Jesus syftade på, men Guds heliga vilja och mötesplatser. Söndagen efter nyår har temat Guds hus. I förbundet mellan Gud och Jesus judiska folk var templet det tydligaste uttrycket för detta, men denna tid var Guds tid, ett dynamiskt paradigmskifte. Jesus uttrycker det i evangelietexten: Riv ner detta tempel, så ska jag låta det uppstå igen på tre dagar. Templet skulle haverera en generation senare. Du ser detta tydligt på reliefen till Titusbågen i Rom, nära Colosseum: romarnas triumftåg med menoran, den sjuarmade ljusstaken, och andra heliga föremål. Konstverket är från år 81, på kejsare Titus tid, elva år efter templets förstöring. Den nya heliga mötesplatsen med helig Gud är Jesus kropp. Den etablerade judendomen på den tiden uppfattade Jesusrörelsen som perifer, men i Guds rikes perspektiv kom Jesus med ett nytt centrum: Sin död och uppståndelse. Detta organiskt sammanhållna liv som kom med uppståndelsen blir vi invigda till genom dopet. Gud kommer nära genom den kristna gemenskapen, i gudstjänst och vardagsliv, egentligen oberoende av kyrkorum. Detta lät så radikalt förkastligt att den tidens kyrka körde Jesus på porten, ja upp på korset. Även idag kan det bli radikalt nytt när vi förstår att vi kan möta Guds centrum i det som kan uppfattas som periferi. Peter Artman